

לאחר גירושו לקפריסין עם יתר חבריו להפלגת 'חיים ארלוזורוב' כתב שלום פינקלשטיין ז"ל את השיר הבא:

אזכור עת מבטינו נתקלו
ברצועת חוף המקווה מני אז,
עת אישוגינו למרחקים הסתכלו
בשרטוט ההרים העטופים אור פז.

אזכור עת לבותינו המו ברכה
חרישית אליך, לנהריך, לפלגך,
לאנשים מוציאים לחמם בשמחה
משחור אדמתך, מבין רגביך.

אזכור עת רגלינו דרכו בנמלך,
שמענו קול משברים מתרסקים בחופך,
המית ושאון עירך,
ואורות בחשכה הדליקו פניך.

ושוב רצועת חוף מתרחקת בעיני ראיתי,
ואשלח ברכת פרידתי לראשי הרך.
אשוב אליך מהר, מכורתי,
לא אשכחך, לעד אזכרך!

שלום הוא חלל מלחמת השחרור. האינפורמציה הבאה נלקחה מאתר הפלמ"ח:

שלום, בן ישראל וחיה, נולד ב-10.7.1931 בעיירה רז'ילוב שעל-יד לומז'ה בפולין, להורים חובבי-ציון. כבר בילדותו התבלט בכשרונותיו ובנפשו העדינה. את לימודיו העבריים לא הפסיק גם בימי המשטר הסובייטי, והצטיין בבית-הספר הרוסי כתלמיד יוצא מגדר הרגיל.

עם פלישת הגרמנים וטבח יהודי העיירה נמלט על נפשו, יחד עם הוריו, ואחר-כך נפרד מעליהם, וגר בין נוצרים בשם נוצרי. ביום השחרור היה בן 14. מאז חתר בכל כוחותיו להגיע לארץ. השתלם בלימודים. הגיע לאיטליה והצטרף לחברת הנוער "סלבינו".

בתחילת 1947 עלה ארצה בספינת-המעפילים "חיים ארלוזורוב", נתפס עם חבריו ונשלח לקפריסין. ישב שם כ-6 חודשים, עד שהשתחרר והצטרף אל הוריו, שהגיעו בינתיים לארץ. כאן החל ללמוד בבית-ספר תיכון ברחובות, ושוב הצטיין בלימודיו, אך לא מצא בהם סיפוק לנפשו.

עם פרוץ המאורעות נטש את ספסל הלימודים, ועל אף גילו הצעיר התנדב בין הראשונים לפלמ"ח ("הוסיף" שנה לשנותיו), ונכנס לגדוד "הפורצים". דבריו להורים היו: "אמא, מוכרחים אנחנו לעמוד על נפשנו, אנחנו כה מעטים. כל אחד מוכרח ללכת, לא אלך אני, לא ילך אחר ובכן מי ילך? אין לנו על מי לסמוך. אני אינני יכול אחרת. אמא, את בוכה כאילו הייתי הולך למות. הרי ליצור חיים אנחנו הולכים. ואם בגורלי לפול חלל במלחמת שחרור זאת הגידי, הרוצה את שאחר יפול במקומי?"

השתתף בליווי שיירות לירושלים. אחר-כך הועבר לקריית-ענבים, והשתתף בקרבות המרובים על ירושלים ועל פריצת הדרך אליה. ב-26.5.1948, בשעת הקרב העז על כיבוש הראדאר, חש שלום לעזרת חבריו הפצועים, ותוך כדי כך פגע בו רסיס מפגז-האויב והוא נפל. ב-29.5.1948 נקבר בקריית-ענבים.